

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **JUDr. M. C.**, zastúpeného JUDr. E. J., advokátom, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-138/DI-SK-2009 zo dňa 8. januára 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11 S 12/2010-32 zo dňa 29. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 11 S 12/2010-32 zo dňa 29. marca 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre č. KRP-138/DI-SK-2009 zo dňa 8. januára 2010 ako i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre č. ORP-1223/DI-Pr-09 zo dňa 20. októbra 2009 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný správny orgán rozhodol v odvolacom konaní tak, že rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre č. ORP-1223/DI-Pr-09 zo dňa 20. októbra 2009 v priestupkovej veci zmenil tak, že

vo výroku odsek 2 riadok 10 a 11 vypúšťa znenie:

„JUDr. M. C. týmto svojim konaním porušil § 22 ods. 2, 3, § 66 ods. 2 písm. a), d), e), i), § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov“

a nahrádza znením:

„JUDr. M. C. týmto svojim konaním porušil § 22 ods. 2, 3, § 66 ods. 2 písm. a), d), e), 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov“

a v odôvodnení na strane 2 odsek 3 riadok 1 a 2 vypúšťa znenie:

„Uvedeným konaním JUDr. M. C. porušil ustanovenie § 22 ods. 2, 3, § 66 ods. 2 písm. a), d), e), § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov“.

V ostatných častiach zostáva predmetné rozhodnutie nezmenené.

Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil so závermi žalovaného, že prvotným impulzom vzniku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 21.06.2009 o 11,55 hod. na čerpacej stanici pohonných hmôt S. v N., bola nesprávna technika jazdy vodiča – žalobcu tak, keď pri cúvaní žalobcu s jeho vozidlom došlo k zrážke vozidla s odstaveným motorovým vozidlom továrenskej značky F. F. ev. č. N., ktoré odparkoval vodič E. M. Taktiež krajský súd poukázal na to, že zo zápisnice z ústneho pojednávania vyplýva, že žalobca ako vodič z vozidla nevystúpil, z miesta dopravnej nehody odišiel a dopravnú nehodu policajtovi neohlásil, v dôsledku čoho žalovaný vyvodil záver, že žalobca svojim konaním sa dopustil porušenia povinnosti účastníka dopravnej nehody podľa § 66 ods. 2 písm. a), d), e) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke (ďalej len zákon). Krajský súd taktiež poukázal na definíciu cestnej

premávky vymedzenej v § 2 ods. 1 zákona a taktiež dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním v administratívnom konaní bolo preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 22 ods. 2, 3 a § 137 ods. 2 písm. c) zákona, a to na tom skutkovom základe, ako to uviedli v rozhodnutiach oba správne orgány.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Poukázal na to, že krajský súd sa vo svojom rozsudku nezaoberal vážnymi procesnými chybami v postupe správnych orgánov, ktoré majú za následok nezákonnosť vydaného rozhodnutia. Poukázal na znenie ustanovenia § 47 ods. 1, 3 a § 59 ods. 2 Správneho poriadku, pričom podľa žalobcu žalovaný svojím postupom nahradil v odvolacom konaní časť rozhodnutia prvostupňového orgánu a zvyšnú časť nepotvrdil ale nechal „nezmenenú“ a taktiež žalobca poukázal v zmysle judikatúry najvyššieho súdu na to, čo sa rozumie pod zmenou rozhodnutia správneho orgánu, keď sa oprel o skutočnosť, že účastníci škodovej udalosti sa nedohodli na jej zavinení a že žalobca nepreukázal svoju totožnosť inému účastníkovi nehody (pravdepodobne mal na mysli § 66 ods. 6 zákona), avšak takýto záver je v rozpore s vykonaným dokazovaním ako aj so zmenou rozhodnutia v odvolacom konaní. Na zistenie, či došlo ku škode splnomocnil žalobca svoju manželku, čo potvrdil aj správny orgán, keď poukázal na to, že zákon výslovne nezakazuje splnomocniť na tento úkon inú osobu, a teda v zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR tak mohol urobiť a ak by aj bol spôsobil nejakú škodu, o čom vtedy nemohol mať vedomosť, tak zákon preto predpokladá postup podľa § 66 ods. 6, kedy by prostredníctvom poisťovne (nie polície) vysporiadal všetky náležitosti, čo sa aj neskôr stalo. Žalobca ďalej poukázal na to, že auto poškodené nemalo žiadne viditeľné stopy po nehode a nemalo ani pokrčenú tzv. „ŠPZ“ a to že malo prísť k nejakej skrytej škode nemohol žalobca a ani jeho manželka z obhliadky vozidiel zistiť, keďže na to nemajú odborné vedomosti a na oboch autách neboli viditeľné škody, pričom nehoda sa stala pri minimálnej rýchlosti, čo je vidieť aj zo záznamu kamier. Až po oboznámení sa s vecou vyjadril žalobca ľútosť nad pravdepodobne spôsobenou škodou a plne spolupracoval s poisťovňou na likvidácii škody, pričom podľa žalobcu doteraz chýba

skutočné vyčíslenie škody na poškodenom vozidle a či poisťovňa túto škodu uznala, a teda či poškodenie vozidla nemohlo vzniknúť skôr alebo iným spôsobom, a preto závery správneho orgánu boli predčasné, s čím sa krajský súd taktiež nevysporiadal.

Žalovaný sa písomne k odvolaniu žalobcu vyjadril a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil, keď poukázal na dôvody svojho druhostupňového správneho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy.

Podľa čl. 1 veta prvá Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Princíp legality (zákonosti) zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR znamená, že viazanosť štátu právom sa musí uplatňovať jednak v oblasti viazanosti štátu ústavou, ústavnými zákonmi a zákonmi, ako aj v oblastiach ich vykonávania orgánmi štátnej správy, ktoré musia zásadne postupovať len na základe zákonov a v ich medziach.

Zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení v ustanovení § 77 vymedzuje obsahové náležitosti výrokovej časti rozhodnutia o priestupku.

V ustanovení § 59 Správneho poriadku je vymedzený postup odvolacieho orgánu. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia a musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom konania. Túto zásadu preto musí rešpektovať aj odvolací orgán, a to najmä v prípade, ak mení rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Vykonaná zmena rozhodnutia, keď žalovaný upravil text prvostupňového správneho rozhodnutia tým, že vo výroku rozhodnutia v predmetnej priestupkovej veci zmenil text rozhodnutia tak, že vo výroku odsek 2 riadok 10 a 11 vypustil znenie:

„*JUDr. M. C. týmto svojim konaním porušil ...*“ a nahradil znením:

„*JUDr. M. C. týmto svojim konaním porušil ...*“

je v zmysle ustálenej súdnej praxe v oblasti správneho súdnictva v rozpore so zákonom, na ktorú skutočnosť poukazuje i žalobca v dôvodoch svojho odvolania, a takáto zmena výroku rozhodnutia, ako bola vykonaná v odvolacom správnom rozhodnutí, spôsobila potom nezákonnosť rozhodnutia.

Žalovaný správny orgán si totiž neuvedomil, že ako odvolací orgán môže konať iba vo vlastnom mene a príslušnou zmenou prvostupňového rozhodnutia odvolací správny orgán musí nahrádzať rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa. Nemôže teda ako odvolací orgán konať v mene prvostupňového správneho orgánu.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR žalovaný, hoci mysliac v dobrom vykonať zmenu prvostupňového rozhodnutia, táto zmena má skôr povahu odstránenia väd vo výrokovej časti prvostupňového správneho rozhodnutia než jej zmenu v zmysle ustanovenia § 59 správneho poriadku.

Z pojmového hľadiska pod zmenou rozhodnutia treba rozumieť stav, keď vec, ktorá je predmetom konania odvolací orgán rozhodne inak ako orgán prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutia správnych orgánov vydané v inštančnom postupe zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol odvolací súd tak, že žalobcovi v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 veta druhá O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl odvolací súd v tom, že k zmene rozsudku krajského súdu a zrušení rozhodnutí správnych orgánov vydaných v inštančnom postupe došlo v dôsledku formálneho pochybenia žalovaného pri vypracovaní odvolacieho správneho rozhodnutia, na ktoré pochybenie musel Najvyšší súd SR prihliadnuť z úradnej povinnosti.

Predmetné pochybenia však ani sám žalobca vo svojom žalobnom návrhu ako i v odvolaní proti rozsudku krajského súdu absolútne nenamietal, pričom námietky žalobcu vo vzťahu k výrokovej časti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu smerovali prakticky iba k tej časti výroku, že odvolací orgán v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku svojim postupom zvyšnú časť výroku prvostupňového správneho rozhodnutia nepotvrdil ale nechal „nezmenenú“. Zároveň v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že nemohol sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že by správny orgán vo veci nevykonal ústne pojednávanie v zmysle § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch, nakoľko listinné dôkazy nachádzajúce sa v administratívnom spise žalovaného svedčia o opaku. Týmito argumentmi žalobcu ako i ďalšími sa však správne orgány budú zaoberať v ďalšom priebehu správneho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 20. októbra 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová